

ČÁST PRVNÍ

klaudie

Klaudie. Jméno jí vybrala maminka. Vedle všech Janiček, Petrušek a Leniček bylo jiné. Maminka si přála, aby i její dcera byla jiná. Výjimečná. Krásná, hodná a chytrá (která máma si přeje něco jiného).

Na základní škole vynikala Klaudie v jazycích. Na gymnáziu v matematice a na vysoké v ekonomii.

V šestnácti se seznámila s Přemyslem. Její první kluk. Vydrželi spolu deset let. Dokonce spolu bydleli. Ale nevezala si ho. Najednou měla pocit, že je něco špatně. Že s ním nechce mít děti. Že její děti by mohly po Přemkovi zdědit ploché nohy a velkou hlavu. Nechtěla to riskovat. Co na tom, že ji miloval. Co na tom, že ji dokázal ve všem podržet. Co na tom, že s ním byla celkem šťastná a často se smála.

Věřila, že někde je někdo lepší. Někdo, kdo se k ní lépe hodí. Někdo, s kým založí rodinu (bez zaváhá-

ní) a s kým zůstane po zbytek života. Chvilku byla sama. Pak potkala Petra.

Praha, prosinec 2012

Milý Ježíšku,

po kolika letech Ti opět píšu?

Po jak dlouhé době jsem opět ochotna uvěřit, že opravdu jsi?

A skutečně mi můžeš pomoci?

Loňské Vánoce jsem trávila ve stejném bytě. Stromček zdobily stejné modré koule a ty samé stříbrné hvězdy. Vzduch voněl po vanilkovém cukru. A stejně jako letos jsem byla sama.

Ulastně, jak se to vezme.

Ulastně, ani v tuto chvíli sama nejsem. Mám v sobě malé tajemství. Měří asi dva milimetry a je mu pár týdnů. Ještě o něm krom mě nikdo neví.

Ježíšku, pošli mi, prosím, sen. Sen, ve kterém najdu odpověď na to, jak dál. Jsem na křižovatce a hledám tu správnou cestu. Už po ní půjdeme dva.

Děkuji, Klaudie

Prosinec 2011

pátek:

Seděla jsem v obývacím pokoji, všude se něco povalovalo, ať loňské zimní katalogy nebo granule, co si přinesla Valérie. Naše kočka. Fakt naše? Spíš ne. Petrova. Jako všechno v tomhle bytě. Jako všechno v tomhle životě.

Petr opět nebyl doma, přestože do půlnoci zbývalo dvacet minut. Dopíjela jsem čaj *na uklidnění*, když se v zámku ozvaly klíče.

„Ahoj zlato!“ Vplul do místnosti, jako by se nechumelilo (v duchu jsem se musela pousmát, venku skutečně vydatně sněžilo). Neodpověděla jsem a spěšně si utřela slzy.

Sklonil se a místo mě pohladil kočku. „Micinko, panička s náma nemluví?“

Nic.

„Co se jí to stalo?“

NIC! řvalo všechno ve mně, přesto jsem zůstala tiše, vyčistila si zuby a odešla spát.

Valérie se usadila v posteli u mých nohou, snad se chtěla za páníčka omluvit, bylo mi jí líto, ale nedokázala jsem její snahu ocenit.

„*Micinko, panička s náma nemluví?*“ znělo mi hlavou stále dokola. Připadala jsem si tak malá, tak bezmocná, tak zranitelná. Chtěla jsem se mu schoulit do náruče a slyšet, jak moc mě má rád. Místo toho jsem

vyklidila pole a užírala se zachumlaná v antialergen-
ní dece.

*„Micinko, panička s náma nemluví?“ To snad ne-
myslí vážně! Domů se vrátí ve dvanáct, protože „Měl
jsem moc práce, lásko“, a hned hledá večeri, šmejdí
v lednici, je strašně unavenej a úplně mrtvej. Bezva.
Hlavně že JÁ nechodím do práce, JÁ nevyzvedávám
Terezu ve škole, JÁ ji nevozím na keramiku, pak neje-
du nakoupit a rychle domů uklidit, vyprat a vyžehlit.
Pán měl moc práce. Skvělý. Hlavně že já jsem se nudi-
la a čekala, kdy se ukáže mezi dveřma. Sakra!*

Polykala jsem slzy prolité nad křivdami svého
mládí a přemýšlela, kam tenhle život spěje. *Je mi
dvaatřicet, jsem svobodná, žiju v bytě s ještě nerozve-
deným chlapem, který má ve střídavé péči devítiletou
dceru. Takhle jsem si to opravdu nepředstavovala. Ty-
hle sny jsem po rozchodu s Přemkem nesnila. Žiju ve
zlaté kleci (sama taky dost vydělávám), přesto nejsem
šťastná. Chtěla bych se vdát, mít ještě vlastní dítě (Te-
rezka by konečně měla sourozence) a vlastní domácí
zvíře. Sekla bych s prací v kanceláři a učila se třeba
vyšívát. Četla bych psychologické příručky, jak správně
vychovávat syna a dceru (případně dvě holčičky
s devítiletým rozdílem), a vyhodila bych ty o mužích
z Marsu a ženách z Venuše. Přestože si nejsem jistá,
jestli rady psané v příručkách fungují. Očividně někde
dělám chybu.*

sobota:

Ráno bylo vše odpuštěno. Petr ještě spal, zezadu jsem se k němu mlčky přitulila. Odezva bohužel žádná. Chvilí jsem koukala do prázdna, pozorovala pavučinu v rohu místnosti, nepatrnou prasklinku ve zdi, kostkované závěsy. Políbila jsem muže vedle sebe do vlasů a pohladila ho po paži.

„Péťo?“

Opět nic.

Prudce jsem se otočila, schovala hlavu pod polštář a připadala si hloupě. Začínal víkend. A začínal ohavně. *Chci se s ním pomilovat. Chci, aby mi konečně řekl, jak je rád, že jsem tu s ním. Chci, aby mě objal a nepouštěl, dokud zase neuvěřím, že mezi námi je všechno v pořádku. Bojím se, že k tomuhle už nikdy nedojde. Přesto si to nechci připustit. Do našeho vztahu jsem investovala tolik, že se ho nedokážu vzdát. Aspoň zatím.*

Vstala jsem a zamkla se v koupelně. *Luxusní dlaždičky, moderní baterie, veliké zrcadlo.* Sprcha smývala můj pocit *opotřebovanosti*. Usídlil se mi za krkem a neřád nechtěl pryč. Spláchla jsem si vlasy a přemýšlela, co vlastně cítím. Vztek? Určitě. Únavu? Taky. Nepochopení? Zcela jistě. A lásku? Ještě ho miluju? Začínala jsem se dusit vlastními vzlyky. Proto je to tak pitomě těžký? Asi jo. Kondicionéru jsem vyplácala jako pro celou třídu puberťaček a stejně si rvala vlasy.